

Sou un home que heu destacat fonamentalment en el món de la ràdio. Conduir un magazín radiofònic com el que fèieu fins fa poc s'assembla a dirigir un diari?

—Hi hi moltes semblances. La matèria primera, la informació, és la mateixa. En aquest cas, també ho és la llengua. Tot i que el suport on s'explica la notícia varia i té tarannà propi, decidir quines són les sis primeres notícies d'un magazín s'assembla molt a decidir quina és la portada d'un diari.

—Amb el vostre nomenament, la direcció de l'*Avui* mantindrà un perfil catalanista, és a dir, conservarà la línia editorial que ha seguit fins ara?

—Indiscutiblement. L'*Avui* té una línia editorial que fa trenta anys que es manté i que és molt clara. Els propietaris no podien voler ningú més sinó algú amb un perfil catalanista al capdavant. Tot i que jo prefereixo qualificar-me de persona que viu la catalanitat amb normalitat, sense complexos. Els temors del que podia passar després del relleu de Vicent Sanchis han quedat esvaïts.

—A molta gent, de fet, la va sorprendre que empreses, almenys històricament, poc obertes al catalanisme, com els grups Godó i Planeta, es fessin càrrec del diari. L'*Avui* és, ara per ara, el resultat d'una visió més comercial que no pas ideològica?

—La propietat de l'*Avui* pertany a dues grans empreses que es dediquen a la comunicació i que han vist un forat en el mercat i han cregut en l'*Avui* com a producte. Al llarg d'aquests tres anys s'ha pogut veure que la por que el diari perdés la seva línia ha desaparegut. La propietat, tant en el cas de Vicent Sanchis com en el meu, ens ha donat llibertat de fer el producte que creguem que s'ha de fer. Altrament, ni ell ni jo no hauríem acceptat de dirigir-lo.

—Una de les etiquetes que ha arrossegat l'*Avui* durant anys, sobretot quan manava Jordi Pujol, era la d'èsser un diari convergent. Creieu que avui dia s'ha desempallegat d'aquesta etiqueta?

—Costa molt de desempallegar-se'n. De fet, l'*Avui* té dues etiquetes, dues llufes que portem penjades. En primer lloc, l'*Avui* no és un diari de partit, sinó que el compromís el tenim amb el lector. La segona etiqueta és la de considerar que l'*Avui* era un bon *segon diari*.

“L'“Avui” pot ser la casa comuna on tots els catalans es trobin a gust”

Xavier Bosch (Barcelona, 1967) és el nou director del diari 'Avui'. El substitut de Vicent Sanchis, que ha dirigit el diari aquests darrers dotze anys, explica quina és la seva visió del país i quin ha d'èsser el paper de l'“Avui”.

Qui pensa això s'equivoca. L'*Avui* no és el complement de cap diari. Només cal comprar-lo una setmana seguida per veure que és un diari de primeríssima

qualitat, tant en informació com en opinió; un diari escrit i pensat en català, no traduït, amb un punt de vista nostre i amb la llengua pròpia del nostre país.

—Fa un parell d'anys el diari va canviar de presentació, entre altres raons, per atreure un sector de públic més jove. Això es va aconseguir?

—Amb el nou disseny s'ha aconseguit més públic, més lectors i també més lectors joves. Ara bé, cal tenir en compte que costa molt que una persona de menys de trenta anys es gastí un euro per comprar un diari en paper. Sí que, en canvi, la web *Avui.cat* creix a un ritme brutal de cent mil visites mensuals. Tenint en compte que el mes de setembre la web registrava 700.000 visites, si continuem a aquest ritme, a final d'any tindrem un milió de visites mensuals. Trobo que això és fantàstic.

—De tota manera, les perspectives, pel que fa als índexs de lectura entre els joves, no fan ésser optimista. Deixant de banda els diaris digitals, com veieu el futur de l'edició en paper d'un diari en català com l'*Avui*?

—A la premsa en paper li veig molt futur. Tot i això, la competència dels diaris digitals i dels gratuïts farà que

la premsa de paper amb voluntat de referència hagi d'oferir un contingut una mica diferent del que veiem ara com ara.

—Això vol dir que els lectors veuran algun canvi en l'*Avui* a curt termini?

—Ho farem d'en mica en mica. Ara mateix no tindria sentit de fer canvis en un diari que crec que està molt bé. Tot i que sí que en alguns aspectes mirarem de fer-lo més atractiu per al lector.

—Abans parlàveu de les expectatives respecte a les xifres de visites a la web. Pel que fa al tiratge de l'edició impresa, us n'heu marcat cap fita?

—El repte potser és utòpic, però crec que, amb el temps, l'*Avui* ha de passar de ser el diari de referència en català a ser el diari català de referència. Això és una visió a llarg termini, però la situació és favorable. En un moment en què els partits nacionalistes catalans s'enfronten entre ells, i viuen també picabaralles internes, a la gent, orfes de lideratge, els calen referents. En aquest sentit, l'*Avui* pot ser la casa comuna on tots els catalans es trobin a gust.

—En quines xifres es mou actualment el diari i a quina tirada espereu arribar?

—Actualment ens movem entre 30.000 i 40.000 exemplars diaris. La fita és arribar a 50.000 en tres anys. Aconseguir-ho lector a lector és difícil, però, tenint en compte que l'*Avui* es ven a tres mil quioscs, no veig tan difícil que cada punt de venda pugui vendre tres exemplars més de l'*Avui* cada dia. D'aquesta manera, la pujada seria espectacular. En aquest sentit, ens proposem un bon desenvolupament territorial i, de fet, ja hem començat a fer una edició per a Sabadell.

—La polèmica arran de l'intent de tallar les emissions de TV3 al País Valencià ha mostrat que hi ha molts valencians que volen veure la televisió que es fa al Principat. En la mesura que l'*Avui* ja es ven al País Valencià, no hauria d'oferir també més informació del que es cou allà baix?

—Això, l'*Avui* no ha deixat mai de fer-ho. L'*Avui* és un diari que es creu els Països Catalans. Per tant, en aquest desenvolupament territorial, tant el País Valencià com les Illes hi són molt importants.

—En un moment de gran tensió, tant política com social, motivada sobretot pel debat sobre les infraestructures, com veu el país el director de l'*Avui*?

—El català *emprenyat* és una expressió un pel injusta i que no significa que la societat catalana sigui pessimista. Al contrari, si el català està *emprenyat* és perquè busca la perfecció, perquè creiem que amb els nostres impostos les coses no es fan prou bé. Tenim una crisi de creixement, i aquest augment de la població de gairebé dos milions de persones respecte a sis anys enrere ens ha agafat badant. Comencem a fer curt en sanitat, en llars d'infants, en escoles...; em preocupa molt de veure una societat que no arriba ni a *mileurista*; com molts joves han passat de la discoteca a la hipoteca i tenen dificultats per a poder tornar els diners cada mes. Em consola poc que diguin que l'economia té un bon creixement si la butxaca de la gent és cada cop més buida.

—Com a director del diari de referència en català, com veieu el futur de la llengua catalana?

—No vull donar-ne una visió catastrofista. Si el franquisme en quaranta anys no ho va aconseguir, difícilment veurem desaparèixer la nostra llengua. Ara bé, som en una situació de risc, atès que cada vegada el percentatge de catalanoparlants que hi ha a Catalunya és menor. Hi ha estudis que assenyalen que només el 16% dels novinguts d'aquests darrers vint anys han après el català. El que em sap greu és que a Catalunya no es pugui viure plenament en català. Trobar un restaurant on t'entenguin en la teva llengua és com més va més difícil. Demanar un cafè amb gel i que no te'l portin amb llet és un miracle.

—La solució a tots aquests problemes que té Catalunya és a la casa gran o al referèndum de 2014?

—Penso que aquests dues opcions no són pas incompatibles. No entenc l'odi que es tenen les cúpules de CiU i d'ERC; no puc entendre que puguin pensar més en ells que no en el país. Crec que la suma de totes dues opcions podria ser, si ho fessin bé, un objectiu il·lusionador per als catalans.

Xevi Camprubí